

Arrest

nr. 247 435 van 14 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ASSELMAN, die *loco* advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 7 juli 2019 toe op het Belgische grondgebied en dienden op 8 juli 2019 beiden een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) stelde op grond van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU) vast dat de Kroatische overheid verantwoordelijk was voor de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming.

1.3. De gemachtigde van de minister trof op 11 februari 2020 beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26^{quater}). Verzoekers werden hiervan op 12 februari 2020 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoekster:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam : S.(...)

voornaam : L.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Iran

en haar 3 kinderen:

naam : K.(...)

voornaam : M.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Iran

naam : K.(...)

voornaam : M.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Iran

naam : K.(...)

voornaam : A.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Iran

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw S.(...) L.(...), verder de betrokkene, die staatsburger van Iran verklaart te zijn, bood zich op 08.07.2019 bij onze diensten aan. Daarbij drukte zij de wens uit om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende zij dit verzoek voor internationale bescherming effectief in. Ze legde daarbij geen documenten voor. De betrokkene was op dat moment hoogzwanger.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 22.06.2019 werden geregistreerd in Kroatië.

De betrokkene werd gehoord op 22.08.2019 en stelde gehuwd te zijn met K.(...) J.(...). Samen hebben ze 3 minderjarige zonen: K.(...) M.(...), M.(...) en A.(...). De betrokkene diende het verzoek om internationale bescherming in samen met haar man en 2 zonen. Op 19.07.2019 beviel ze van hun jongste zoon in Brussel. De betrokkene verklaarde verder geen in België of in andere lidstaten verblijvende familieleden te hebben. Verder verklaarde de betrokkene dat ze in Iran het vliegtuig nam op 28 juni 2018 richting Servië. Daar verbleef de betrokkene zo'n 8 maanden in een opvangcentrum. Vervolgens reisde de betrokkene verder door naar Bosnië waar ze verklaarde een aantal weken gebleven te zijn. Vanuit Bosnië ondernam de betrokkene 3 pogingen om Kroatië binnen te gaan, wat haar uiteindelijk lukte. In Kroatië werden haar vingerafdrukken geregistreerd. Na een week in Kroatië reisde de betrokkene via Italië en Frankrijk door naar België.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot om in België internationale bescherming te verzoeken en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat ze naar België kwam omdat dat de keuze was van haar oudste zoon. Die is fan van de Rode Duivels en vindt België een goed land. Ze uitte bezwaar tegen een overdracht naar Kroatië, omdat ze oordeelde dat zij en haar familie daar onmenselijk behandeld werden. Zo zouden Kroatische agenten haar geslagen hebben en haar en haar familie 2 keer opnieuw hebben teruggestuurd naar Servië. Verder werd ze samen met haar familie 24 uur lang vastgehouden op een politiebureau waar ze enkel water kregen dat vermengd was met de assen van sigaretten. Verder verklaarde de betrokkene dat al haar bezittingen zoals geld en gsm werden afgenomen.

Op 27.08.2019 verstuurden we een verzoek naar de Kroatische instanties om de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het verzoek van de betrokkene over te nemen. Dit verzoek werd op 24.10.2019 conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013 met instemming beantwoord.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt de betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land haar verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling of op refoulement de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel, in dit geval van een overdracht aan Kroatië. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Kroatië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene.

Zoals reeds vermeld stemde Kroatië in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, verder zal zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien zij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckoric, "Asylum Information Database -Country Report : Croatia - 2018 update", laatste update in maart 2019, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia", pagina 43). Er wordt opgemerkt dat verzoekers die Kroatië verlieten voor het einde van hun procedure en waarbij de procedure geschorst wordt, opnieuw een verzoek kunnen indienen en op die manier hun initiële verzoek verderzetten. Dat zal dan ook zo zijn in het geval van de betrokkene.

Het AIDA-rapport meldt daarnaast dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar dat dit wel mogelijk is bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 35). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen en dit vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 72). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers van internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. De Kroatische instanties plannen de bouw van een derde centrum in Mala Gorica. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende

de levensomstandigheden op uitzondering van het centrum in Zagreb, wat te wijten was aan de renovatie van een deel van de infrastructuur (*"As reported by the Croatian Red Cross, no specific problems regarding living conditions have been observed with accommodation in Kutina, while in Zagreb the problems are primarily related to infrastructure and ongoing reconstruction of the facility"*, pagina 72). De ngo "Jesuit Refugee Service" verklaarde dat de levensomstandigheden door de renovatie aanzienlijk verbeterden hoewel de accommodatie voor gezinnen niet gescheiden is met die voor alleenstaande mannen (*"Part of the Reception Centre for Asylum Seekers in Zagreb was renovated in the course of 2018. As reported by JRS, the quality of living is much higher now, although at the moment accommodated families are not separated from accommodated single men"*, pagina 72). Dat de verblijven voor gezinnen en alleenstaande mannen niet zijn gescheiden impliceert geenszins dat de leefomstandigheden sub-standaard zouden zijn.

Tijdens het verhoor van 22.08.2019 stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot op heden niet aan de hand van concrete, objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden ook geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. We zijn van oordeel dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal verkrijgen. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. Tot slot verwijzen we naar het AIDA-rapport dat stelt dat verzoekers voor internationale bescherming toegang hebben tot medische zorg en dat dit ook beschikbaar is in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina (pagina 79).

Wat de betrokkene haar reden betreft om voor België te kiezen, namelijk omdat haar oudste zoon dit graag wou omdat die fan is van de Rode Duivels en België een goed land vindt, wensen we te benadrukken dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar zij haar verzoek om internationale bescherming wil behandeld zien, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III- Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. We herhalen dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Daarnaast verzet de betrokkene zich tegen een overdracht naar Kroatië omdat zij daar mishandeld werd en dat dat op die manier gezien kan worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of op een risico van een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ze gaf het voorbeeld dat ze samen met haar familie 24 uur werd vastgehouden op een politiebureau en enkel vervuild water te drinken kreeg. We wensen te benadrukken dat de betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder wijzen we er op dat de betrokkene een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Ook wat de betrokkene haar verklaring betreft dat al haar bezittingen werden afgenomen, wensen we eenzelfde redenering te maken, namelijk dat hierover geen enkel bewijs werd aangebracht en dat de betrokkene steeds een klacht kon indienen bij de bevoegde Kroatische instanties. Ook uit deze verklaring blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Tot slot verklaarde de betrokkene dat ze door de Kroatische politie werd teruggestuurd naar Servië en dat ze daarbij geslagen werd. In dit kader wensen we opnieuw te verwijzen naar het AIDA-rapport. Hierin staat vermeld dat verscheidene ngo's hun bezorgdheid hebben geuit over de steeds toenemende

pushbacks van de Kroatische politie sinds 2017 en dit voornamelijk aan de grens met Servië en Bosnië-Herzegovina (pagina 20). We wensen in dit verband te benadrukken dat het rapport eveneens aandacht heeft voor het feit dat die pushbacks, alsook meldingen van verscheidene incidenten betreffende geweld aan de grensovergangen, geleid hebben tot een nieuwe monitoringmissie van de UNHCR die in de loop van 2018 opgericht werd (pagina 25). Ook de Kroatische overheid ondertekende de implementatie van deze missie. In dit kader werden er in 2018 13 grensbezoeken uitgevoerd. Verder werden ook workshops en opleidingen georganiseerd voor de verschillende Kroatische grensautoriteiten. Dit alles werd gegeven door lesgevers van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, van de UNHCR en van het Croatian Law Centre (pagina 26). Ook de Europese Commissie nam initiatief om iets te veranderen aan de situatie in Kroatië: "At the end of 2018, the European Commission awarded €6.8m to Croatia to reinforce its border management system by covering the costs of operation of ten police stations. The Commission announced that "[a] monitoring mechanism will be put in place to ensure that all measures applied at the EU external borders are proportionate and are in full compliance with fundamental rights and EU asylum laws", pagina 26.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Kroatische autoriteiten."

Ten aanzien van tweede verzoeker:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : K.(...)

voornaam : J.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Iran

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer K.(...), verder de betrokkene, die staatsburger van Iran verklaart te zijn, bood zich op 08.07.2019 bij onze diensten aan. Daarbij drukte hij de wens uit om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij dit verzoek voor internationale bescherming effectief in. Hij legde daarbij geen documenten voor.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 22.06.2019 werden geregistreerd in Kroatië.

De betrokkene werd gehoord op 22.08.2019 en stelde gehuwd te zijn met S.(...) L.(...). Samen hebben ze 3 minderjarige zonen: K.(...) M.(...), M.(...) en A.(...). De betrokkene diende het verzoek om internationale bescherming in samen met zijn vrouw en 2 zonen. Op 19.07.2019 werd hun jongste zoon geboren in Brussel. De betrokkene verklaarde verder geen in België verblijvende familieleden te hebben. Hij verklaarde in Duitsland wel een neef te hebben die als vluchteling erkend is. Verder verklaarde de betrokkene dat hij in Iran het vliegtuig nam op 28 juni 2018 richting Servië. Daar verbleef de betrokkene zo'n 8 maanden in een opvangcentrum. Vervolgens reisde de betrokkene verder door naar Bosnië voor 4 maanden. Vanuit Bosnië ondernam hij 3 pogingen om Kroatië binnen te gaan, wat hem uiteindelijk lukte.

In Kroatië werden zijn vingerafdrukken geregistreerd. Na een week in Kroatië reisde de betrokkene via Italië en Frankrijk door naar België.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat dat de keuze was van zijn oudste zoon. Die is fan van de Rode Duivels en vindt België een goed land. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht naar Kroatië, omdat hij oordeelde dat hij en zijn familie daar mishandeld werden. De betrokkene gaf het voorbeeld dat ze 24 uur lang werden vastgehouden op een politiebureau. Toen ze water vroegen en kregen, bleek dit vermengd te zijn met de assen van sigaretten. De betrokkene verklaarde zich op die manier eerder als dier behandeld te voelen in plaats van als mens. Verder verklaarde de betrokkene dat al zijn bezittingen werden afgenomen en dat ze geen medische consultatie kregen toen zijn zwangere vrouw een zware val maakte.

Op 27.08.2019 verstuurden we een verzoek naar de Kroatische instanties om de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het verzoek van de betrokkene over te nemen. Dit verzoek werd op 24.10.2019 conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013 met instemming beantwoord.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt de betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt te worden blootgesteld

aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling of op refoulement de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel, in dit geval van een overdracht aan Kroatië. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Kroatië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene.

Zoals reeds vermeld stemde Kroatië in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, verder zal zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckoric, "Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2018 update", laatste update in maart 2019, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia", pagina 43). Er wordt opgemerkt dat verzoekers die Kroatië verlieten voor het einde van hun procedure en waarbij de procedure geschorst wordt, opnieuw een verzoek kunnen indienen en op die manier hun initiële verzoek verderzetten. Dat zal dan ook zo zijn in het geval van de betrokkene.

Het AIDA-rapport meldt daarnaast dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar dat dit wel mogelijk is bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 35). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen en dit vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 72). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers van internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. De Kroatische instanties plannen de bouw van een

derde centrum in Mala Gorica. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden op uitzondering van het centrum in Zagreb, wat te wijten was aan de renovatie van een deel van de infrastructuur (*"As reported by the Croatian Red Cross, no specific problems regarding living conditions have been observed with accommodation in Kutina, while in Zagreb the problems are primarily related to infrastructure and ongoing reconstruction of the facility"*, pagina 72). De ngo "Jesuit Refugee Service" verklaarde dat de levensomstandigheden door de renovatie aanzienlijk verbeterden hoewel de accommodatie voor gezinnen niet gescheiden is met die voor alleenstaande mannen (*"Part of the Reception Centre for Asylum Seekers in Zagreb was renovated in the course of 2018. As reported by JRS, the quality of living is much higher now, although at the moment accommodated families are not separated from accommodated single men"*, pagina 72). Dat de verblijven voor gezinnen en alleenstaande mannen niet zijn gescheiden impliceert geenszins dat de leefomstandigheden sub-standaard zouden zijn.

Tijdens het verhoor van 22.08.2019 stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot op heden niet aan de hand van concrete, objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden ook geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. We zijn van oordeel dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal verkrijgen. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. Tot slot verwijzen we naar het AIDA-rapport dat stelt dat verzoekers voor internationale bescherming toegang hebben tot medische zorg en dat dit ook beschikbaar is in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina (pagina 79).

Wat de betrokkene zijn reden betreft om voor België te kiezen, namelijk omdat zijn oudste zoon dit graag wou omdat die fan is van de Rode Duivels en België een goed land vindt, wensen we te benadrukken dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij zijn verzoek om internationale bescherming wil behandeld zien, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. We herhalen dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Daarnaast verzet de betrokkene zich tegen een overdracht naar Kroatië omdat hij daar mishandeld werd en dat dat op die manier gezien kan worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of op een risico van een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene gaf het voorbeeld dat hij samen met zijn familie lang werd vastgehouden op een politiebureau en enkel vervuild water te drinken kreeg. We wensen te benadrukken dat de betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder wijzen we er op dat de betrokkene een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Ook wat de betrokkene zijn verklaring betreft dat al zijn bezittingen werden afgenomen, wensen we eenzelfde redenering te maken, namelijk dat hierover geen enkel bewijs werd aangebracht en dat de betrokkene steeds een klacht kon indienen bij de bevoegde Kroatische instanties. Ook uit deze verklaring blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Tot slot gaf de betrokkene ook te kennen dat zwangere vrouw geen medische hulp kreeg toen ze zwaar gevallen was. Hieromtrent verwijzen we opnieuw naar het AIDA-rapport dat stelt dat dringende medische

hulp bij wet gewaarborgd is in Kroatië. Indien de betrokkene van oordeel was dat hij of iemand anders van zijn familie medische hulp nodig had, kon hij daar dus ook aanspraak op maken. Bovendien blijkt uit de verklaring van zijn vrouw dat zij wel degelijk medische hulp kreeg na die val.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Kroatische autoriteiten.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting werpt de aanwezige raadsman van verzoekers een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. De raadsman stelt dat de vordering zonder voorwerp is geworden aangezien de overdrachtstermijn sedert 24 april 2020 verstreken zou zijn en België bijgevolg bevoegd zou zijn geworden voor de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming.

2.2. De Raad stelt evenwel op basis van de gegevens uit het administratief dossier vast dat de gemachtigde van de minister op 26 februari 2020 beslissingen trof tot “*verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer*” tot 18 maanden. De overdrachtstermijn loopt thans dus in beginsel tot 24 april 2021.

De raadsman van verzoekers kan dus niet zonder meer worden gevolgd waar hij stelt dat België thans bevoegd zou zijn geworden voor de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming, tenzij zou blijken dat de beslissingen tot verlenging van de overdrachtstermijn nooit op deugdelijke wijze aan verzoekers ter kennis zouden zijn gebracht, dan wel dat deze beslissingen ondertussen met succes zouden zijn aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De aanwezige raadsman blijft echter in gebreke om dit concreet aannemelijk te maken.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dan weer dat de beslissingen tot verlenging van de overdrachtstermijn op 26 februari 2020 per aangetekend schrijven ter kennis werden gebracht op de toen gekende gekozen woonplaats van verzoekers te Kapellen.

Uit een mailbericht van de vorige raadsman van verzoekers van 2 september 2020 en uit de gegevens die door de verwerende partij aan de Raad werden aangeleverd, blijkt niet dat verzoekers in de periode nadat zij het Fedasil-centrum in Kapellen hadden verlaten en vooraleer de initiële overdrachtstermijn van 6 maanden verlopen was enig adres zouden hebben opgegeven aan de gemachtigde van de minister waar zij zouden kunnen worden bereikt met het oog op de organisatie van hun overdracht. De aangetekende brieven van 26 februari 2020, die werden verzonden naar de laatst gekende gekozen woonplaats van verzoekers, dienen bijgevolg als geldige kennisgevingen van de verlenging van de overdrachtstermijn te worden beschouwd.

Bovendien blijkt dat de vorige raadsman van verzoekers slechts op 1 september 2020, dus ruim 4 maanden na het verstrijken van de initiële overdrachtstermijn, een nieuw verblijfsadres meedeelde aan de gemachtigde van de minister. Uit het mailbericht blijkt dat de vorige raadsman van verzoekers ook op de hoogte was van de beslissingen tot verlenging van de overdrachtstermijn aangezien hij verzoekt deze opnieuw te betekenen. Er wordt echter geenszins aangetoond dat tegen de beslissingen van 26 februari 2020 tot “*verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer*” ooit enig rechtsmiddel zou zijn aangewend, waardoor deze thans, krachtens het “*privilège du préalable*”, als wettig dienen te worden aanzien.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekers stellen in hun eerste middel het volgende:

“De verwijderingsbeslissing rust op de overweging dat Kroatië de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen, die correct zal verlopen en met gepaste opvangmogelijkheden,

Verzoekers zijn niet akkoord met deze stelling omwille van de hieronder staande redenen:

De asielprocedure

April 20191 GDP - Global Detention Project

Croatia

Report on immigration detention (legal context and practices; detention infrastructure)

Country Report: Immigration Detention in Croatia: Shrinking Space for independent Monitoring (Special or Analytical Report, English) and asylum-related legislation. [...] The grounds for asylum detention in the LITP mirror those in the Reception Conditions Directive and are reportedly narrower than under the previous Law on Asylum. [...] Reportedly, most asylum seekers are not detained. However, those that are are most frequently detained when they apply for asylum after having received a deportation order or when they attempt to leave the country before the completion of their asylum procedure. In 2017, 134 asylum seekers were detained in Jezevo detention centre; in 2016, 50 were detained.20 2.4 Children. [...] With respect to asylum seekers, the HPC reports that Interior Ministry staff inform asylum seekers orally about the reasons for their detention and—if necessary—an interpreter reads the decision to them. [...] Yet, its operation resembled practices carried out in the Ljubljana Asylum Home in Slovenia.

<https://www.globaldetentionproject.org/wp-content/uploads/2019/04/GDP-Immigration-Detention-in-Croatia.pdf>

Verzoeker menen dat ze het land verlaten hebben zonder te wachten op een definitief antwoord van de asieliinstantie.

Ze lopen het risico om bij hun terugkeer aangehouden te worden op opgesloten in een gesloten centrum.

Houding van de politie tav van de vreemdelingen:

4 December 20191 Balkan Insight

Croatia

Police denies claims that they illegally arrested 2 Nigerian students and expelled them to Bosnia Croatian Police Deny Expelling Nigerian Students to Bosnia (Media Report, English)

According to police, a fifth Nigerian team member of the same sports group tried to cross into neighbouring Slovenia, failed, then applied for asylum in Zagreb and is now in a shelter for asylum seekers in Zagreb. Police said they suspected an attempted “misuse of participation in sports competition” to get into the European Union to which Croatia belongs.

<https://balkaninsight.com/2019/12/04/croatian-police-deny-expelling-nigerian-students-to-bosnia/>

20 June 2019 / USDOS - US Department of State

Croatia

Annual report on trafficking in persons (covering April 2018 to March 2019)

2019 Trafficking in Persons Report: Croatia (Periodical Report, English)

Despite conducting operations to proactively identify victims, the government did not consistently screen migrants and asylum seekers, and alleged police abuse strongly discouraged victims within this population from cooperating or self-identifying. [...] == PRIORITIZED RECOMMENDATIONS == Institutionalize and implement screening procedures for migrant flows, including asylum seekers and unaccompanied minors.

• Increase capacity and training to accurately screen for victims and consistently implement screening procedures for vulnerable populations, particularly migrants, refugees, asylum seekers, seasonal workers, and Roma. • Vigorously investigate [...] Civil society reports indicated government efforts to screen migrants and asylum seekers, including unaccompanied children, were seriously lacking. [...] While the government denied allegations of police abuse against migrants, international organizations criticized the government for violent pushbacks of illegal migrants, and civil society reported border police assaulted and harassed migrants, including vulnerable persons such as asylum seekers, children, persons with disabilities, and pregnant women, which strongly discouraged victims from self-identifying

<https://www.ecoi.net/en/document/2010785.html>

13 June 2019 / Balkan Insight

Croatia, Hungary

Article on migrants reporting on being beaten and mistreated by border police when trying to cross into Croatia or Hungary

'Nobody Hears You': Migrants, Refugees Beaten on Balkan Borders (Media Report, English)

When the family asked for asylum, the police officers laughed and said that they would be given "Bosnian asylum" - meaning that they would be deported back to Bosnia. Injuries The Serbian-based NCO Asylum Protection Centre has also gathered extensive evidence of Croatian police brutality.

<https://balkaninsight.com/2019/06/13/nobody-hears-you-migrants-refugees-beaten-on-balkan-borders/>

Verzoekers waren getuige hoe ze geslagen waren door de politie. Hoe ze tot 2 keer toe uitgewezen waren naar Servië. Tijdens de 24 uur detentie hebben ze pas water gekregen gemengd met assen van sigaretten.

Hun bezittingen werden ook afgenomen door de politie en niet meer teruggegeven aan hen.

Verweerster stelt in dergelijk dossiers nu dat de situatie verbeterd is na de tussenkomst van UNCHR.

Verzoeker menen dat de situatie niet verbeterd is in de geheugen van hun kinderen.

Ze hebben deze mishandeling gezien en ze wensen niet terugkeren naar een land waar de politie hen mishandeld hebben.

Het belang van het kind zal geschonden worden mocht ze terugkeren.

Uit deze rapporten blijkt dat de asielpprocedure in Kroatië te wensen overlaat.

Er bestaat met andere woorden een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

Zodat, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn.

Dat dit middel gegrond is.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

(...)

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

(...)

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

(...)"

3.4. In het administratief dossier werden de gegevens uit de Eurodac databank opgenomen waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van verzoekers op 22 juni 2019 geregistreerd werden in Korenica (Kroatië) in het kader van illegale grensoverschrijding. De gemachtigde van de minister verzocht de Kroatische instanties

op 27 augustus 2019 om de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming over te nemen, waarmee de Kroatische autoriteiten op 24 oktober 2019 instemden.

3.5. Verzoekers betwisten in hun middel nergens voormelde vaststellingen, die tot gevolg hebben dat de Kroatische autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming en die in beginsel het nemen van de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26^{quater}) rechtvaardigen.

3.6. Verzoekers betogen in hun eerste middel, onder verwijzing naar een aantal internetbronnen, dat de asielpprocedure in Kroatië niet correct zal verlopen en hen niet de gepaste opvangmogelijkheden geboden zullen worden en dat de motivering van de bestreden beslissingen op dit punt te wensen overlaat.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekster tijdens haar zogeheten Dublin-interview van 22 augustus 2019 verklaarde dat zij in Kroatië onmenselijk behandeld werden, dat zij werden teruggestuurd naar Servië en gedurende 24 uur werden vastgehouden waarbij zij water uit een asbak te drinken zouden hebben gekregen. Tweede verzoeker verklaarde van zijn kant dat ze mishandeld werden in Kroatië, onder andere omdat zijn zwangere vrouw na een val geen medische consultatie zou hebben gekregen en ze gedurende 24 uur zouden zijn vastgehouden waarbij ze water vermengd met sigaretten-assen te drinken zouden hebben gekregen. Beide verzoekers verklaarden dat hun oudste zoon voor België koos omdat hij *“fan (is) van de Rode Duivels”*.

3.8. In de bestreden beslissingen werd naar aanleiding van de verklaringen van eerste verzoekster het volgende gesteld:

“Wat de betrokkene haar reden betreft om voor België te kiezen, namelijk omdat haar oudste zoon dit graag wou omdat die fan is van de Rode Duivels en België een goed land vindt, wensen we te benadrukken dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar zij haar verzoek om internationale bescherming wil behandeld zien, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III- Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. We herhalen dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Daarnaast verzet de betrokkene zich tegen een overdracht naar Kroatië omdat zij daar mishandeld werd en dat dat op die manier gezien kan worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of op een risico van een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ze gaf het voorbeeld dat ze samen met haar familie 24 uur werd vastgehouden op een politiebureau en enkel vervuild water te drinken kreeg. We wensen te benadrukken dat de betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder wijzen we er op dat de betrokkene een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Ook wat de betrokkene haar verklaring betreft dat al haar bezittingen werden afgenomen, wensen we eenzelfde redenering te maken, namelijk dat hierover geen enkel bewijs werd aangebracht en dat de betrokkene steeds een klacht kon indienen bij de bevoegde Kroatische instanties. Ook uit deze verklaring blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Tot slot verklaarde de betrokkene dat ze door de Kroatische politie werd teruggestuurd naar Servië en dat ze daarbij geslagen werd. In dit kader wensen we opnieuw te verwijzen naar het AIDA-rapport. Hierin staat vermeld dat verscheidene ngo's hun bezorgdheid hebben geuit over de steeds toenemende pushbacks van de Kroatische politie sinds 2017 en dit voornamelijk aan de grens met Servië en Bosnië-Herzegovina (pagina 20). We wensen in dit verband te benadrukken dat het rapport eveneens aandacht heeft voor het feit dat die pushbacks, alsook meldingen van verscheidene incidenten betreffende geweld aan de grensovergangen, geleid hebben tot een nieuwe monitoringmissie van de UNHCR die in de loop van 2018 opgericht werd (pagina 25). Ook de Kroatische overheid ondertekende de implementatie van deze missie. In dit kader werden er in 2018 13 grensbezoeken uitgevoerd. Verder werden ook workshops en opleidingen georganiseerd voor de verschillende Kroatische grensautoriteiten. Dit alles werd gegeven door lesgevers van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, van de UNHCR en van het Croatian Law Centre (pagina 26). Ook de Europese Commissie nam initiatief om iets te veranderen aan de situatie in

Kroatië: "At the end of 2018, the European Commission awarded €6.8m to Croatia to reinforce its border management system by covering the costs of operation of ten police stations. The Commission announced that "[a] monitoring mechanism will be put in place to ensure that all measures applied at the EU external borders are proportionate and are in full compliance with fundamental rights and EU asylum laws", pagina 26.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013."

De beslissing die in hoofde van tweede verzoeker werd genomen, bevat volgende overwegingen ingevolge diens verklaringen die tijdens het Dublin-interview werden afgelegd:

"Wat de betrokkene zijn reden betreft om voor België te kiezen, namelijk omdat zijn oudste zoon dit graag wou omdat die fan is van de Rode Duivels en België een goed land vindt, wensen we te benadrukken dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij zijn verzoek om internationale bescherming wil behandeld zien, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. We herhalen dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Daarnaast verzet de betrokkene zich tegen een overdracht naar Kroatië omdat hij daar mishandeld werd en dat dat op die manier gezien kan worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of op een risico van een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene gaf het voorbeeld dat hij samen met zijn familie lang werd vastgehouden op een politiebureau en enkel vervuild water te drinken kreeg. We wensen te benadrukken dat de betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder wijzen we er op dat de betrokkene een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Ook wat de betrokkene zijn verklaring betreft dat al zijn bezittingen werden afgenomen, wensen we eenzelfde redenering te maken, namelijk dat hierover geen enkel bewijs werd aangebracht en dat de betrokkene steeds een klacht kon indienen bij de bevoegde Kroatische instanties. Ook uit deze verklaring blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Tot slot gaf de betrokkene ook te kennen dat zwangere vrouw geen medische hulp kreeg toen ze zwaar gevallen was. Hieromtrent verwijzen we opnieuw naar het AIDA-rapport dat stelt dat dringende medische hulp bij wet gewaarborgd is in Kroatië. Indien de betrokkene van oordeel was dat hij of iemand anders van zijn familie medische hulp nodig had, kon hij daar dus ook aanspraak op maken. Bovendien blijkt uit de verklaring van zijn vrouw dat zij wel degelijk medische hulp kreeg na die val.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013."

3.8. De Raad merkt op dat verzoekers in hun middel nergens ingaan op de hierboven weergegeven concrete overwegingen uit de bestreden beslissingen. Bijgevolg slagen zij er niet in een motiveringsgebrek aannemelijk te maken.

3.9. Ten overvloede stipt de Raad aan dat verzoekers zich in wezen beperken tot het citeren van een aantal internetbronnen die bepaalde informatie bevatten over de situatie van asielzoekers in Kroatië. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoekers evenwel verzuimen om deze informatie op hun persoonlijke situatie te betrekken. Zo citeren zij een artikel over detentie van asielzoekers in Kroatië, maar zij maken niet aannemelijk dat zij in Kroatië überhaupt een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend. Verzoekers' bewering dat zij *"het land verlaten hebben zonder te wachten op een definitief antwoord van de asielinstantie"* lijkt bijgevolg feitelijke grondslag te missen. Verzoekers citeren een bericht van de website *Balkan Insight* over het wedervaren van een aantal Nigeriaanse sportlui in Kroatië, maar zij verduidelijken niet hoe dit bericht op hun persoonlijke situatie kan worden betrokken. Hetzelfde geldt voor de landeninformatie die aanbevelingen bevat ter bevordering van de zelf-identificatie van slachtoffers van mensenhandel in Kroatië en de algemene informatie van *Balkan Insight* over geweld vanwege de politie tegen migranten aan de grenzen in de gehele Balkan. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij in Kroatië gedurende 24 uur zouden zijn aangehouden nadat zij op illegale wijze de grens tussen Servië en Kroatië waren overgestoken en dat zij tijdens deze detentie zouden zijn mishandeld. Samen met de gemachtigde van de minister stelt de Raad vast dat er geen enkel begin van bewijs voorhanden is dat deze verklaringen kan staven zodat verzoekers niet aannemelijk maken dat deze feiten hebben plaatsgevonden. Zij tonen evenmin aan dat zij, indien zij werkelijk slachtoffer zouden zijn geweest van politieel geweld, in Kroatië geen klacht konden indienen, zoals overigens ook in de beslissingen wordt uiteengezet.

Verzoekers tonen niet aan dat de beslissingen niet deugdelijk zouden zijn gemotiveerd.

3.10. Het eerste middel is ongegrond.

3.11. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers formuleren hun grief als volgt:

"Verweerder heeft nagelaten om garantie te vragen van de Kroatische autoriteiten wat betreft de asielpprocedure en de toewijzing van een opvangplaats.

Dat de verweerder schriftelijke garanties had dienen te vragen blijkt tevens uit een rapport dd 14.07.2009: "Le HCR mène des entretiens avec des demandeurs d'asile refoulés en Libye." In de laatste paragraaf wordt gesteld dat bij afwezigheid van het vragen van schriftelijke garanties, de toegang tot de asielpprocedure kan ontegensprekend worden aan betrokken personen en dat zodoende het internationaal rechtsprincipe van non-refoulement gehypothetheerd wordt.

Te raadplegen op:

<http://nethumanitaires.wordpress.com/2009/07/15/le-hcr-mene-des-entretiens-avec-des-demandeurs-dasile-refoules-en-libye/>

According to the Ministry of Interior, in 2018 Croatia did not request guarantees from other states, nor were guarantees requested by other countries from Croatia.

https://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_hr_2018update.pdf

Verzoekers menen dat in 2018 geen enkel land deze garantie gevraagd heeft.

Een uitwijzing van verzoekers naar Kroatië is in die zin een onmenselijke behandeling die een schending van artikel 3 van het EVRM vormt.

Verzoekers wensen in die zin te verwijzen naar een arrest van Het Superme Court in England", van 19 februari 2014 waarin Het Hof het volgende stelt:

In Dublinzaken is de relevante vraag of er een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM dreigt. Het bestaan van systematische tekortkomingen is slechts één van de manieren om dit aan te kunnen tonen. Ook individuele aspecten dienen bijvoorbeeld in acht te worden genomen.

Te raadplegen op:

https://www.vluchtweb.nl/system/files/Vluchtweb/documents/iurisprudentie/jurisprudentie-internationaal/UKSC_2012_0272_Judgment.pdf

Verzoekers kampen met zware psychologische problemen omwille van de mishandelingen die ze meegemaakt hebben in Kroatië. Ze wensen in Antwerpen behandeld worden door een psycholoog die hun moedertaal spreekt.

De kinderen gaan ook in Antwerpen naar school en ze moeten hun schooljaar afmaken. Zie de brieven van de school waarin dit ook gevraagd is. (stuk 2)

De zoon van de familie is lid van voetbalclub en hij wenst graag verder in Kapellen in zijn team spelen, (stuk 3)

Een ander kind van de familie is in België geboren en ze menen dat het echt onmenselijk is om nu de familie uit te wijzen naar Kroatië, (stuk 4)

De familie zijn bekeerd tot het Christendom en ze gaan ook naar de kerk in Antwerpen. (stuk 5)

Ze willen verder naar de kerk in Antwerpen waar de geloofsgenoten hun moedertaal spreken.

Zie eveneens de brief van de leerkracht. (stuk 6)

Dat dit middel gegronnd is."

Verzoekers voegen als bijlagen bij hun verzoekschrift een brief van het Technisch Atheneum in Kapellen van 17 februari 2020 en een schoolattest, een getuigenis van de voetbalclub Noorse sv. van 22 februari 2020, een document van de stad Brussel met betrekking tot de geboorte van K. A. van 25 oktober 2019, doopcertificaten (Taufbescheinigung) van 13 maart 2019 van verzoekers, een getuigenis van een leerkracht van M. van 16 februari 2020 (Verzoekschrift, bijlagen 2-6).

3.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.13. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het

individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van

artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – Verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-III-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Dublin III-Verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin III-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dienen verzoekers aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die hun individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoekers om internationale bescherming en terugkeerders in het kader van de Dublin III-Verordening, behoren tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu ging de gemachtigde van de minister in de beslissingen na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Kroatië en in het licht van de specifieke situatie van verzoekers als terugkeerders in het kader van de Dublin III-Verordening, zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij zullen worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij overname door Kroatië.

3.14. In weerwil van de beweringen van verzoekers kan niet worden ingezien om welke reden bijkomende garanties zouden moeten worden gevraagd aan de Kroatische autoriteiten ter preventie van een mogelijke

schending van artikel 3 van het EVRM. Uit de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name het AIDA Country Report: Croatia, 2018 update van maart 2019 (hierna: AIDA-rapport), blijkt immers dat Dublin-terugkeerders in Kroatië in beginsel geen problemen ervaren wat de toegang tot de asielprocedure betreft en dat er geen gevallen bekend zijn waarbij overdrachten naar Kroatië werden geschorst omwille van de omstandigheden waarmee terugkeerders geconfronteerd worden (AIDA-rapport, p. 43). De problematische situatie waarbij bij terugkeer opnieuw een verzoek om internationale bescherming moet worden ingediend, lijkt zich in het geval van verzoekers niet voor te doen omdat zij niet aantonen in het verleden reeds een asielprocedure te hebben opgestart in Kroatië. In de landeninformatie wordt ook verwezen naar specifieke rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende de situatie van Dublin-terugkeerders naar Kroatië (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e. a. t. Republika Slovenija*, nr. C-578/16 PPU). Na lectuur van dit arrest stelt de Raad vast dat het Hof bevestigt dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Kroatië geen systeemfouten bevatten (*I.c.*, § 71). Het Hof maakt wel de bedenking dat de overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening, die een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van die asielzoeker zou inhouden, een schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten (inhoudelijk identiek aan artikel 3 van het EVRM) kan uitmaken (*I.c.*, §§ 69-74).

In casu lijkt er echter geen sprake te zijn van een zorgwekkende gezondheidstoestand in hoofde van verzoekers. Ter gelegenheid van hun zogeheten Dublin-interview van 22 augustus 2019 ontkende zowel eerste verzoekster als tweede verzoeker gezondheidsproblemen te hebben. De bijlagen bij onderhavig verzoekschrift bevatten ook geen informatie over de beweerde *“zware psychologische problemen omwille van de mishandelingen die ze meegemaakt hebben in Kroatië”*, noch over hun wens om *“in Antwerpen behandeld (te) worden door een psycholoog die hun moedertaal spreekt”*. Er liggen geen bewijzen voor van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening, die een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand zou inhouden, waardoor bij een overdracht naar Kroatië een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zou ontstaan.

3.15. De stukken die bij het verzoekschrift werden gevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 2-6) hebben betrekking op de scholing van de oudste zoon van verzoekers (bijlagen 2 en 6) en diens voetbalactiviteiten (bijlage 3), de geboorte van de jongste zoon (bijlage 4) en hun bekering tot het christendom (bijlage 5). Op basis van deze stukken kan niet worden geconcludeerd dat de gemachtigde van de minister een onzorgvuldigheid zou hebben begaan bij de beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht van verzoekers aan de Kroatische autoriteiten.

3.16. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht in het licht van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

F. TAMBORIJN